

supernalia esse in quodam ordine superiori, et nobiliori
 & ipsorum Deum, cum ordo supernaturalis sit & naturalis, ut no-
 men ipsum declarat, hoc autem est maximum absurdum;
 quod Deus est nobilior in sua entitate supernaturali.

Præter sequellam maiorem. Nam ordo supernaturalis
 committitur in rebus sui illius naturæ, quæ ita respiciuntur
 ut in illis non debeant. Unde cum nullum ens sup-
 ernale creatum ita Deum respiciat, ut illi non debeatur, inde est,
 quod si in tali rebus dicitur supernale, accipitur nec est in ordine
 superiori nisi ipsius Dei; si omnia sunt illi inferiora, et
 subiecta, ac ab eodem in suo esse dependia, quod non sunt ordinis di-
 uini non sunt talia per seipsum, sed per participationem, et
 dispensationem: propterea in unius hypostatica Deum sy-
 pliciat, & dicitur Verbum, tanquam in eodem unione
 non dicitur illi non debeat positivè, t. esse & illius ex-
 igitur, quod in Deo & in Verbo nulla potest fieri ex-
 cogentia alicuius præ, cum sit ens simpliciter infi-
 nitum. Imò est illa, quod sunt ordinis divini, non si
 in eodem ordine cum Deo, nisi per quandam analogiam,
 sicut omnia, quod habent esse, sunt in ordine entium cum Deo,
 & sunt analogiam; nam non minus repugnat aliis
 esse in eodem ordine divinis univocè tum Deo, quod esse
 in ordine superiori ad Deum, non minus, esse Deum, si
 esset æquale Deo, quam si esset & Deum.

Replicabitur, 2.º quod si effectiva gratia, si-
 tueret omnimodiam perfectionem sui effectus, sed
 Deus si effectiva gratia, si omnium entium superna-
 lium; 3.º est supernaturalis. Deinde ratio: 1.º quod esse su-
 pernale non est perfectio in ente, de quo dicitur super-
 naturalis, ut patet ex prædictis, & 3.º quod cum sint

et entia supernalia deformativa subici, ut ibi Suan
dijertis verbis appat: et reuera non esse debent
alicui subici, quam respiciat, n' uideat dicere de se
perfectionem: sicut uisibilia n' in eo importa
aliquam rationem perfectionis, qd et angelis n' debeant:
neque gratia sanctificans, lumen gloria, et ui-
uo B. ex eo perfectionem dicunt, quod nobis non
debeant, nam et qualitas illa afflictiva non
debet damnari, sed ex eo qd sine ordinis diuini, n'
qd nos deo, ut deus est, simile efficiant.

Replicabitur 3° qd esse supernale est per-
fectio simplici simplex, qd deo non
est deneganda. Nego aut: quod n' n' e' perfec-
tio ulla modo, multo minus erit perfectio sim-
plici simplex. Sed replicabitur 4° qd eo
gratia sanctificans est ens supernale in sua
entitate, qd est specialis participatio diuine
na, uim beneficij filij dei nominatur et ter-
mus, qd multo magis ipsa na diuina erit ens
supernale. Nego tñ aut: nam participatio
diuina na facit gratiam ordinis diuini, non en'
ordinis supernalis: supernalia, n. dicit non
deberi alicui subici, quam respiciat, ut patet
ex dictis, et infra plenius instabit.

Idem igitur tenet supernalitatem
entis in eo consistere, qd sit ens diuini,
sive ordinis diuini. Hanc optimam vocat Junior
quidam, et p'ea unicum allegat Antonium Perez
in Causa Salamantina certamine 4° scholastica n. 423.
Et p'p'et et allegare p'cedendum in Physica d. 7. sect.

i §. 3. ubi dicit Deum esse quidem nam, id est esse
 substantiam supernalem, q^a uiribus propriis se uideri: id
 ideo fortasse n^o alie graue furiosum, q^a q^d est esse
 ordinis Diuini non attendit neque curauit: et ob
 eandem cam id n^o explicauit, sed sub inuestigatione.
 Inueniens, probauit in hunc modum: P^o inquit,
 est clarum, q^a q^d est ens sup^{er}nale intelligimus illud, quod
 est sup^{er}mi, et ultimi ordinis, ens aut^{em} sup^{er}mi
 ordinis, n^o pot^{est} esse nisi Diuini, aut^{em} Diuini ordinis.
 q^d etc.

Hacten^{us} ratio satis assecurata est, et nihil
 explicat, sed supponit id, q^d erat probandum et
 de quo est q^o: supponit n^o id esse ens sup^{er}nale, quod
 est sup^{er}mi ordinis; i. dⁱuini ordinis, in quo est Deus,
 qui Diuinus debet appellari: un^{de} probat ens sup^{er}na-
 le esse ens Diuini, q^a est in ordine Diuino, sicut q^a e
 ens Diuini, q^d est manifesta perceptio p^{ri}ij.

Si u^o ab eo petas, q^o sit esse ordinis Diuini?
 Res esse ordinis Diuini in eo consistere, q^o
 res specialis quodam modo pertineat ad Deum, ut be-
 us est sup^{er}mi, et eleuatissimum ens: quo spa-
 cio inquit resibilis est iⁿ esse ordinis humani,
 q^a specialis quodam modo sit, et ad hominem, q^o
 hominem. Si ulterius petas, q^o sit pertinere
 ad Deum, ut Deus est sup^{er}mi, et eleuatissimum
 ens? Non uideo q^o possit r^{ati}o, nisi dicat Deum
 considerari posse, ut est inf^{er}mi, et med^{ium}, et su-
 premum ens: et ut sic est ens sup^{er}mi, esse
 in ordine Diuino, et sup^{er}nale. Q^o q^o de nullo in-
 genio et rudi credendum est. Un^{de} n^o uideo, q^o

30
hinc iste acutissimi vir ingenij possit euadere.

Confirmat tñ l. e. et declarat suam sententiam,
q^a per gratiam sanctificantem, q^u superna-
nalis, est effectus filij dei, sed derivatione filij est
contineri intra ordinem patris, q^u gratia sanctificantis
est eius ordinis cum deo. Concedo etiam: id tñ n^o
probat entia supernalia ideo esse supernalia, q^u
sunt ordinis divini, sed aliquis ens, supernalis esse
in ordine divino, q^u non non negamus.

Sed urgebis: cetera oia entia superna-
lia creata sunt eius ordinis, cum gra-
tia, q^u ad eam disponant, et ab ea, tanquam p^{ri-}
ncipales, a ra, et radice oriuntur, et nullum dicit
ens, supernale, q^u non sit ordinis divini. Non in t^{er-}
minis: q^u a qualitas, q^u torquentur tam rati, de qua d^{icitur}
dictum est q^u 3° d. et unio dicitur, in n^o m^o sub-
luarem, et p^{er}am celestem, et alia huiusmodi, su-
pernalicia sunt in entitate, et tñ n^o sunt eiusdem
ordinis, cum gratia, ut patet. Dein q^uia
oia entia supernalia epant ordinis divini, non
ideo sequetur in eo consistere supernaliciam;
q^u ois homo est creatus, et est visibilis, et in epia
hominis n^o consistit in eo, q^u sit creatus, et invisibilis.

Confirmat 2° q^uia p^{er}itibus auxilijs,
et habitibus supernalibus in homine,
homo inat potest credere, amare, et uideri deum,
q^u per tales huiusmodi elevari homo ad eundem ordinem cum
deo, et iter tales huiusmodi in ordinis divini. Concedo totum:
neque n^o nego tales habitus esse ordinis divini, sed nego id
esse supernale, q^u sunt ordinis divini, ut patet ex p^{re} dictis.

G^o i^a snia vera est, et cōis, ut patet ex Act.
 p^oca allegatis, et sōl indiget aliqua tōis,
 explicatōe, ut vera evidenter appareat. Dicitur ita-
 que supernāle, id est, qd nulli subto debet, id est, qd nulli
 nā ab intrinseco ipse: nā vō est prium subiale in-
 trinsecum, et radix passionum subti, ut l. Phisicor
 c. 2. Antē definit: et id id est dicere, qd ens super-
 nāle est illud, qd nulli subto debet, ac dicere, qd a
 nulla nā, id est, a nulla subia, tamquam a radice, et
 priu intrinseco h^o cap^o nāt, potulet. Vn cum
 nā, id est, prium subiale intrinsecum sic p^oprium subitum
 cap^o rez, q^o d^oant ordinem ad aliud, tamquam ad s^o
 iudicem, ideo recte dicitur illud ens nā indebitum,
 esse ens supernāle, q^o revera est s^o nām, id est, d^o exi-
 gentiam subia, q^o est radix, et subitum ceterorū: et
 ideo et bene definitur ens supernāle per nām sub
 nomine subti, dum dicitur id, qd nulli subto debetur,
 ne id per id tradi videat, si dicat esse ens supernā-
 le id, qd nā non debet. Nam h^o subia sic prima
 radix, et prium ceterorū, et ut talis sic nā subes
 nomine / nā / q^o ita videtur nāre, id est, p^ogermina-
 re ex se reliqua, entitate, q^o sunt de ipsa r^o
 rei, et non bene explicanda supernālitatē per or-
 dinem ad subiam sub eo nomine / nā / q^o si magis
 importat virtutem actiuam p^ogermandi suas pas-
 sione, quam sympathiam quandam, et exigen-
 tiam alicuius rei debita, q^o melius indicant per
 nomen illud subitum / q^o cum subitum in se recipiat
 frām, dicit quandam p^oportionem int^o ipsum, et ta-
 lem frām, et muticam quandam correspondentiam,

q^o si n^o

si n' inueniantur ex pte subti, dicitur talis p'ia supra
exigentiam talis subti, ac p'ia supra exigentiam
nra, qua sub eo no'e subti / apte signant, ut dictu' e'.

Non est in nro and um inu'entia su-
pernaturalia quaedam esse ordini diuini,
idam n' ita. Ordini diuini sunt ea, qua' co'tendunt
ut nos faciant similes Deo, ut Deus est; est aut' p'ia Dei
se ipsum clare int'igere, un' ea, q' nos aliquo modo dis-
ponunt ad claram Dei uisionem, faciunt nos simili-
es Deo, qua' Deus est, et ideo sunt ordini diuini: ta-
lis est gratia, unio hypostatica, lumen gloriae, et
ipsa clara Dei uisio, ut patet. Ordine uo non
diuini sunt ea, q' h' nra p'opulanti' excedant,
eo t'n' n' tendunt, ut nos aliquo modo diuina nra, ut scilicet,
participet efficiant, q' ad claram Dei uisionem non
adducunt; talis est unio in' p'iam caelestem, et man-
sublunarem, qualitas afflictiva tamatorum, lux cor-
porum BB., et similia.

His ita constitutis ad p'ialem q'em ueni-
amus, in qua petimus, V' sic p'io' h' sub-
ia in sua entitate supernaturali, de q' est de subia
reali, nam de modali o'e concedimus n' pot' esse p'io' bi-
tem, id e' de facto reperiri, cum dicamus unioem in hy-
postatice, in' uerbum et humanitatem Christi e' mo-
dum subialem supralem. Negat Suarez in de-
ta d. 35. sect. 1. n. 11. et lib. 2. de attributis, c. 9. n. 15.
et in 1. in 3. p. d. 31. sect. 6. in Solutione ad 2^m.
argum., Vasquez 1. p. d. 44. c. 1., Salas l. 2^a maie
2. d. 3. sect. 2., Antonij P'ez in saurea Salman-
nina loco citato c. 4. ex alij, quos refert Salas ut.

et pluribus

et pluribus utuntur finis, & nullum est subiectum, et
in inferius oia soluentur.

Notabitur igitur 1. aliud esse quare, &
probitur, ut subiecta supernaturali? Et aliud,
ut probetur, ut subiecta, cui debeant illa actia, quae
nos supernaturalia modo nominamus? Nam subiecta
oia, et abesse supernaturali, debet esse d. oem nam, ac-
cipi supra se ipsam, q. si est subiecta, est na, ut in-
fra constabit: subiecta vero, cui debeant actia, q.
modo supernaturalia dicuntur, non est opus, qd sit ab-
se supernaturali: et ideo n. bene fiat impossibilita
subiecta supernaturali, ex eo, qd illi debeant actia:
dentia, q. modo supernaturalia nominantur.

Notabitur 2. oem subiectam esse, et adaequa-
te, et inadaequate nam, q. ois subiecta, et
adaequate, et inadaequate est prima radix, et prin-
cipium intersecum subiecti, q. p. h. ad subiecta x.
aut tra, utraqz, p. in eo consistit, qd sit t. ipm, et
de t. ipm rei, ex t. aut ipm utiuntur, reliqui, q.
passione nominantur. Un. cum subiecta ois, et de-
beat esse cum t. ipm rei, et t. t. ipm rei, id est
partiali, ipm rei, n. erit t. adaequate, et
inadaequate na.

His positis dico t. implicat. iudicium
dari subiectam adaequate supernaturali.
P. facile ex dictis, q. ois subiecta est na, et t. si
daretur aliqua subiecta adaequate supernaturali, et
supra oem nam, iam aliqua subiecta esset d. se ip-
sam, et aliqua na esset d. oem nam, qd impli-
cat, q. cum aliqua na itineat sub ois na, nec

§ oem

q̄ oīem nām eſſet d̄ ſe ipſam: nōt aut̄ potest eſſe
ſupra ſe ipſam, q̄ ut patet ex trij, hoc impor-
tat diſtinc̄em extremam cum relac̄ōe ſuperiori, et
inferiori, quā dari nequit in ead̄ ſe ad ſe ipſam.

¶ Dico 2. n̄ apparet iudicis in eo, qd̄
ſit p̄iōtibz, aliqua ſubia inad̄equi-
tē ſupernāli. P̄ q̄ nulla apparet iudicis in
eo, qd̄ aliqua ſubia poſſit eſſe ſupra exigentiam,
aliteria, quam ſiat, ut ſubium, aſſin̄ talis, q̄
aliqud̄ ſubium exigat, et à nullo exigat: q̄ nul-
la apparet iudicis in eo, qd̄ p̄iōtibz dicat̄ ali-
qua ſubia inad̄equatē ſupernāli, q̄ h̄ non
foret ſupra ſe ipſam, q̄ eſt quādam nā, eſt enī
d̄ oīem aliam nām, q̄ ita diceret ordinem ad ali-
quam nām, ut enī nec ab ea, ad quam diceret or-
dinem, nec ab ulla alia exigere: talis eſt de
facto unio hypotaſtica, et talis eſt illa unio,
q̄ intercederet int̄ p̄am celeſtem, et mām ſub-
lunarem, d̄ cum utraque ſit ſubia modalis, et
qua non eſt q̄, q̄ hanc nobis, q̄ inuicti conce-
dunt aduerſarij, id dicimus aliquam p̄am, quam
modo ignoramus, p̄iōtibz eſſe, q̄ exigat aliquam
mām, à nullo tñ exigat. Ita in trij, magiſter
illeus Joannes de Hugo 1. p. d. 1. ſect. 2. § Ad
dubium / Q̄o, inquit, me non inuenit iudicacionem

¶ Q̄. q̄ ab ſe defendunt p̄iōtibz
ſubia ſupernāli, et p̄ ſe allegant
Molinam, Valentiam, Maiorem, et alios infa-
licandos in ſect. ſequenti, plures conoerunt ratiōes

quibus

quibus & substantiam realem adaequate supernaturalem prohibere
 lem probare intendunt, quod est nomen probare, et deo nit
 probant: sed est ostendunt non implicare substantiam rea-
 lem, cui debeant ea accia, quod modo supernaturalia nomi-
 nantur: et hoc non est probare, quod prohibere, ut substantia reali
 supernaturali, et id ipsum, vade in presenti nit ueramus.

Opponunt in adversarij suum primum, et
 precipuum fundamentum, quod ens supernaturale est
 ens ordinis divini, id implicat dari substantiam realem
 creatam ordinis divini, cum substantia ordinis divini sit deus, si-
 cut substantia ordinis Angelici, est Angelus, quod implicat
 dari substantiam realem creatam supernaturale. Negatur in mi-
 qua falsitas est, ut patet ex dictis. Cassera illorum fun-
 ta, quod magis tendunt ad primum, quod impossibile, ut
 substantia, cui debeantur accia illa, quod modo dicuntur super-
 naturalia, quam ad primum, quod sit impossibile, substantia super-
 naturalis, in sect. sequenti proponenda, et solvenda sunt.

Assuet in aliqui obicit in istam cam
 them, quod unio hypostatica absque superna-
 turali, quod est adaequate supernaturali, et supra totam naturam
 adaequate sumptam. Negatur istam, quod cum locutio
 sit affirmativa, bene potest fieri absque, sed non verificari,
 nisi ratione aliamus per, atque ut dicitur adaequate su-
 pernaturalis, debet esse de tota natura, ut videtur de se ipsam,
 cum et ipsa sit natura, ut constat ex dictis.

Obicit in 2. quod si esset possibile aliqua facta,
 quod aliam natura non deberet, esset facta, ut supponi-
 tur, et non esset facta, quod non haberet primum, et naturam factam: nam
 cum omni facta ex natura sua sit ad aliquam operationem, et deo
 requiratur certa dispositio in subiecto, natio ubi primum

sancti

ant' tales dispositiones debet ipsa p[ro]p[ri]a sub[st]antia aduenire, ut
indivisi sub[st]antia debet; q[uo]d si aliqua p[ro]p[ri]a daretur, q[uo]d nullam
deberet, recurrem tali p[ro]p[ri]a n[on] esse p[ro]p[ri]a. Nego aut[em]: nam
h[ic] p[ro]p[ri]a illa posita, o[mn]ib[us] dispositionib[us] requisitis ad ip[s]i-
us p[ro]p[ri]etate[m] obedienda[m] n[on] debet, n[isi] talis dispositio
ta, absq[ue] on[er]e adhuc tali p[ro]p[ri]a esset d[icitu]r nam illius n[on] q[uo]d
tales dispositiones n[on] essent male, et debita tali m[er]ito:
sicut Deus in ratione ob[ject]i clare visus, et in ratione
p[ro]p[ri]e h[ic] univ[er]sali, cum nostro illa est q[uo]d superna-
le, q[uo]d h[ic] illius elevato q[uo]d lumen gloria[m] Dei sic n[on] n[on]
univ[er]sali ob[ject]i, n[on] en[im] d[icitu]r illius illa p[ro]p[ri]a dispositio, q[uo]d
reddat illum p[ro]p[ri]etate[m], ut Deus clare visus illi in-
tentionale univ[er]sali: et ideo absq[ue] est h[ic] supernale
v[er]u[m] illius, h[ic] n[on] sit v[er]u[m] illius elevati q[uo]d c[on]tra h[ic]iam, sic
et illa p[ro]p[ri]a esset absq[ue] signat[ur] v[er]u[m] m[er]ito, n[on] en[im] v[er]u[m] m[er]ito dis-
positio, et quasi elevata q[uo]d tales dispositiones indelita
ip[s]i m[er]ito, et p[ro]p[ri]etate[m] tali p[ro]p[ri]a.

Obiect. 2. 2. 2. m. talis p[ro]p[ri]a essent, et n[on] talis,
et n[on] esset n[on], nec n[on] talis, id est n[on] m[er]ito, et super:
n[on] talis, hoc aut[em] implicat, q[uo]d est d[icitu]r mai: absq[ue] est
n[on], et n[on] talis, id est mai: respectu[m] esset n[on], et n[on] talis,
neg[ati]o mai. Nam absq[ue] itinere sub n[on], et sub ente n[on] talis:
i. sub[st]antia, q[uo]d ipsa esset n[on] et sub[st]antia, v[er]u[m] en[im] ad m[er]ito,
qui n[on] debet, esset n[on] talis, et d[icitu]r n[on] m[er]ito, q[uo]d esset d[icitu]r
exigentiam illius n[on], et illius sub[st]antia n[on] talis. Ita Moli.
na cit. sect. p[ro]p[ri]etate[m] 4. q[uo]d Deus vocat verbum
divinum en[im] n[on] talis v[er]u[m] Dei, et supernale v[er]u[m] humani.
talis, et Turb. cit. et 2. q[uo]d Deus vocat n[on] m[er]ito, et sub-
iam supernalem. Becan. quare t. p[ro]p[ri]e de visione Dei c.
q[uo]d 9. n. 7. multis exemplis ostendit ex co[m]m[un]i m[er]ito.

posse unam, eandemq; rem dicinalem, et supernalem sonari.
 Versas considerationes.

Sectio 6^a

Utrum possibile sit subiecta, qui actia
 supernalia debeant?

Reuoca in memoriam, qd diximus in 3^a sectione
 de Natibus, qd de diuina diuinitate qd a pcedence, et
 Non est ea d' diuisione entis supernalis, in istum,
 qd est ordinis diuini, et in istum, qd n'est ordinis diuini.
 His positis in p'm abse affiantem inclinavit Doctor
 Joannes Nator in 4. dist. 49. q. 4. in fine / Neca:
 ret, inquit, semipuls; an aliqui Angelus, et creatu:
 ra creabili possit habere potiam, cuius exceptus super
 illum humanum tantum faciat ad p'ductionem uisi:
 onis, Beatifica, quantum lumen q' h'ria cum illu huma:
 no / Illib. 1. p. 9. 12. a. 5. d. 2. p'ponat, in hunc modum
 qem q' diuina potia fieri possit, ut res aliqua di:
 uinam opiam nate intueri possit? Per eorundem disputa:
 tionem, et p'pue in Deum, ois se p'pensum osen:
 dit in p'em affirmantem, et factu' non non occurre re so:
 lutionem argi, q' p'ars affia suadeo / Filimon, inq:
 uis ubiq' p'ponit ita ut q'et, ut p'p' rem demonstra:
 re uideat; cuius nulla occurrat solutio, q' ois expl:
 at illum, suadeo qz ut tandem asentiamur /

Quic' tantu' b. demonstrari existimat u,
 qd aliqui diuine implicare diuisionem.
 Quam nihilominus diuisionem se n' uidere affirmat

Valencia punio. 3. et si affirmam suam n' amplectatur.
Deo non v' cit. sect. pcedente in fine, tantum abe,
ut videat idictionem, qd si affirmanti videatur
oio inharere n. 4. | q' n. inquit, dicitio est, si di-
cam a liquam creatam itua tem nate uideat Deum,
Beatam, et impeccabilem esse. Nulla apparet:
nec Act' inia suia ullam ostendunt. Imo sicut
ip'i concipiunt creatam itualen posse Beatam, et im-
peccabilem esse per omnia gratia, cur nos n' possi-
mus concipere posse tale esse p' omnia nra!

Quia, quibus ista Act. et aliqui M.
qui eorum suam in abse sumptam am-
plectunt, maiori ex pte es tendunt, ut menti p'bare
possibilem esse subiam creatam adaequate superiorem,
ut iam s' notatum est sect. pcedens & RR; p' p'ced
reliqui supercedentes unicum usurpamus, q' in q' d'
possibile satis est repugnantiam manifestam non inueni-
re, et aliam distingere. Cuius est finem est, q'
itua creatam habenti lumen gl'orie est inial' visio cla-
ra Dei, si Deus potest facere subiam nobilioram, et
perfectiorem toto illo conuato ex itua creatam, et lumi-
ne gl'orie, cum tale iunctum sit qd finem, et Deus
possit facere semper perfecti ora entia in infirmitum,
et potest p'ouere subiam, cui sit inial' visio clara
Dei.

Hoc est argum, de quo s' dixit Ab' lina
sem p'pe demonstrare, et cuius nulla est
solutio, q' utrum expleat. In' t' ceter, qd Deus pos-
sit facere subiam illo iuncto nobilioram in entia-
te, non est in ordine, q' implicat subiam reaty creatam

Superiary

supernali, nisi verò sit supernalis, n̄ pot inat ex-
igere orationem B., q̄ n̄ est eius ordinis, cum visio
B. Si in quâra, ut implicet subia reali, cre-
ata supernalis? Nonnulli p̄ petitionem prii v̄nt,
q̄ tali subia deberet oratio, et visio. Alij v̄nt,
q̄ debent esse ordinis divini et iter Deus.

Si ō in istis t̄. q̄ de factis dabit subia crea-
ta supernalis, nimirum unio hypostatica,
q̄ n̄ est Deus, et iter n̄ est ordinis divini. Dicit ta-
lem subiam esse q̄ ordinis divini, n̄ n̄ esse Deum, t̄.
q̄ est eius, modus aut, t̄ sit subialis, et ordinis di-
vini et potest esse Deus, q̄ maxime accedit ad min-
esendi, et remittentem accienti, et est subia s̄t
sm̄ q̄: subia vero reali, cum sit maxime distant à m̄o
effendi accium, si est ordinis divini, n̄ illi desset,
quominus esset Deus. 2. q̄ unio hypostatica
s̄t est via ad subiam supernalem, q̄m̄ est ipsa fra-
lis, n̄o, perquam Deus, qui est simplex subia super-
nalis, n̄a humana corlati: et ides quemadmodum
via s̄t imperfecte t̄r participare rationem tri,
et pertinere ad id p̄ntum cum ito, ita hæc unio hy-
postatica s̄t imperfecte, et sm̄ q̄ participat ra-
tionem subia supernalis. Subia vero supernalis
reali si daret, non esset via, id̄ simp̄to, sm̄ se est
subia supernalis, et divina, et iter alter Deus.
Hæc en̄ vis multa falsa involuit: i. q̄ a
dicit n̄o subiale, n̄ esse simp̄to subia, q̄ est
falsum, cum illis n̄a tota de his subia, ut patet ex su-
pra dicit d. s. scilicet. & Sic v̄t, et Collet 3.
Dein q̄ subia creata reali, quavis esse ordinis di-

27
um, adhuc n' esset Deus, qd adhuc esset ens partici-
pium, & dependens. 3.º qd libere dicitur unionem
hypostaticam solum esse unam ad substantiam supernalem,
hoc n' ipsum inquiri, & illa sit via em' ad sub-
stantiam supernalem, an vere sit substantia supernalis? Et
nemo n' concedit istam esse substantiam supernalem, d' am-
mod' admittat esse substantiam: imo Deus n' dicitur
supernalis, nisi mediante ratione talis unionis, ut
patet ex dictis, sect. p'cedente & 4.º qd Deus.

Si d' inverte 2.º qd substantia ex eo, qd est su-
pernalis, n' ratio debet esse ordinis Divi-
ni, ut patet ex dictis in ead' sect. p'cedente à & 2.º qd.
Certe nihil oio est, qd vere possunt, qd iam n' sit ex
loco dissolutionum: vni' eoe illud finitum n' possunt ex-
recuare; illud em' nos inferius enervabimus, postq'm
nostram sententiam proponemus. Repugnans d' hanc
sententiam ita abse' gratiam afferri solitas sufficien-
ter dissolvimus in supplemento h'ºº. q. 3. d' Tu-
turis a. 3.

Dico iº. 1.º s' ens supernalis sit
ordinis Divini, siue n' sit ordinis Divini,
nulla apparet manifesta dicitio, quominus ali-
cui substantia creabili debeat posse dicad'. Ita et
P'º ex auctoritate Maioris & Molina, Valen-
tia, & Becani ubi d' q' talem dictionem in nul-
lo ente supernali invenere. P'º 2.º q' plerasq'
repugnans, asponari solitas, dissolvimus in lococi-
tato Supplementi: & una, quam ibi n' inculca-
vimus, facile superad'. ea vero est in hunc mo-
dum: q' talia entia, s' accia essent supernalia,

ut supponit

ut supponit, et n̄ eiat supernaturalia, cum alicui subia,
i. alicui n̄a deberent; q̄ est. Sed facile
i. q̄ illa accia dicentur supernaturalia in illaz sub-
ia, q̄ de facto sunt p̄aucte, n̄ uero in illaz, que
de p̄o h̄ fieri possunt. 2. bene posse rem una
dri supernaturalia, t̄ n̄ sic d̄ eitam n̄am, ut unio hy-
postatica est supernaturalis, et en̄ non est d̄ eitam n̄am,
q̄ n̄ ē d̄ se ipsam, q̄ est n̄a quadam, cum sic subia,
ut sapi dictum est: imo opatia, et unio B.
sunt supernaturalia, t̄ n̄ sint d̄ eitam Christi n̄am,
q̄ Christo debentur ratione alicuius p̄i sua n̄a,
nimirum ratio unioni hypostatice, q̄ est pars
n̄a, ut istaz ex d. 6. sect. 1. **Ob. 3.**

Deo 2. quoniam, licet n̄a n̄ appareat
iudicio, quomodo accia, t̄ q̄libet entia
supernaturalia ordinari debentur possunt alicui sub-
ia creata, t̄ creabili, en̄ x̄a p̄ia reuelata dicen-
dum uidetur, id fieri non posse. Primum, ex p̄i-
pium sententiam deum ex auctoritate Scripturae,
Cecilia, S. P., et conciliorum, a quibus oritur hec
entia supernaturalia ordinari ab se dicuntur gratia,
et donum Dei, q̄ aut̄ ab se est gratia, et donum
n̄ pot̄ esse debitum alicui, q̄ est. Hinc est,
q̄ scholastici d̄ iriam suam alij periculosam,
alij temerariam, alij ab sch̄o h̄p̄i rejiciendam ex-
istiment: nullus eam asseueranter defendat, pau-
ciprimo, ut uindimus in huius sect. initio, in eam en̄
formidine inclinent.

Ob. 1. i. hoc t̄ p̄iam q̄ a unio hypostatica d̄ simp̄i, et ab se supernaturalis, t̄ n̄

sit & totam naturam; & si et unis ipsa, et reliqua entia
ordinis finis dici potest simpliciter, et absque gratia, et
dominium dei, sed non sicut & existentiam totius ordinis naturae.
Nemo vtiam: diversa ratio est, quod entia supernaturalia
ordinis finis saepe in scriptura dicuntur gratia & negatio
orem, ut / Nemo potest venire ad me etc. / Nemo
novit Patrem, etc. / Non est us ventis, neque curruntis,
in dei misericordiam / negatio vero est malignantis naturae quod
verificari non potest, si & unum excludat subiectum, ut in
ius non dicatur gratia, cum gratia dicatur vivere ad subiectum:
nos vero in tantum colligimus ex Scriptura unionem
hypostaticam esse supernaturalem, in quantum scriptura dicit
eam esse gratuitam, et indebitam etc. naturae: quae
locutio non includit ipsam unionem, quod non tibi est gra-
tuitum, et indebitum, sed includit omnia propter ipsam:
non ipsa non potest dici gratia nisi nisi ipsius, potest enim
dici absque et simpliciter naturae, quod non potest esse sibi naturae,
sed potest esse sua naturae, ut angelus est naturalis en-
tibus, et naturae: et ideo non dicatur gratia tibi gratuita,
non est opus, quod non tibi gratia, sive gratuita, sed scilicet
est quod sit indebita omni subiecto, quod non est ipsa: hoc au-
tem non tollit, quominus sit naturae, saltem partialiter in-
debita, consuetudinem gratiae alicuius subiecti, et primum,
primamque radicem proprietatem, et operationem illius.
Itaque unis potest esse supernaturalis, simpliciter, et abs-
que, quantum sit naturae alicui, id est tibi, aspicitur sed non sit
in totam ordinem naturae, non enim potest esse gratia simpliciter, et abs-
que, si alicui non sit gratuita, et indebita: et ideo
tibi, neque debita deus, neque indebita.

Instabilis gratia, & lumen gloria, & visio
 non sunt. Exigentiam totius nam q' unio
 hypostatica, q' est quoddam rā, exigit hac acia su:
 operabilia ordinis divini, ut dictum est § Et sic
fig. 1.º q' et huiusmodi acia possunt simpli, &
 absē dici suppositiva, & gratuita, & alicui vā
 debeant. Peri potest ad rationem gratia sim-
 pli, & absē retinendam, sicut ē, q' nulli nā in-
 regre, & supposita debent illa entitat, q' gratia
 vocat, & ita videt insinuari in isto noē (Nemo)
 q' plerumque apponit, q' dicit rem gratuitam ne-
 mini deberi, ut patet ex locis citatis.

Sō replicabit, rem esse simpli, & absē de-
 bitam supposito, et si n' debeat illi ratione
 totius, & ratione a huiusmodi pī, sicut illud simpli,
 & absē debet toti homini, & illi debeat rāe, & huius
 aia vā, nam ut re dicitur simpli, & absē mea,
 non est opū illam undequaq' habere, & sicut, est il-
 lam undecumq' habere, ut patet, & t' acia illa
 ordinis divini dici possunt simpli, & absē gratia, &
 donum dei, & alicui supposito debeant, &
 nemini, neque et Christo Domino ratione alicui-
 us pī debita esse possunt.

Certe ista replica difficillima est, &
 veritatem i'inet in toto ante, & n' videt
 ut hūc ex i'ia: p'pā eo libenter ab alijs solū-
 tionem illius addiderim. Incerā virē possit ali-
 qui, nemini, neque et Christo Domino, seu potius
 illius humanitati deberi physice illa donum gra-
 tia, lumen, & gloria, & visionis B. q' unio hypo-

21
tatica n^o est physice radix gratia sanctificans; ne-
que habet cum illa naturam inxionem naturalem, sed
est idis, iniqua n^o operati gratia sanctificans hu-
manitati, pp^o aliam exitum unitum, qd est Deus, q
morale perit sanctificationem illius humanitati,
cum quia est intimè, et hypostaticè unita; unad-
huc nulla est, nec ee partialis, nã, et subia cre-
ata, cui illa aucta ordi^o debent, ut radice, et fine
physicis, inãli illorum: aginde vii exitu oio nã cre-
ata gratia, et bonum dei vocari possunt. Quam-
obrem nos in illo & dico ior^o, qn^o diximus, hac aucta
deberi Christo vãse unionis hypostaticæ, in opioe
cui locuti sumus qd in exemplis satis ee existi-
mamus.

Si n^o curpa, seu morale debitam a-
licui, non esse illi gratiam, nam si mihi
reddas centum denarios, quos mihi debebas ex aliquo
tractu, reuera talis talis pecunia n^o erit mihi
gratuita, et indebita, s^o physice mihi n^o debeatur,
et morale, qd si humanita Christi, et Chrysi ip-
se habet in se prium, pp^o qd illi morale debetur
gratia sanctificans, et vter humanæ gloria, et
vitis B., reuera talia aucta vni ordini non
sunt illi gratuita, et donna. Peire et pote-
rit aliqui, eorum spe verum: n^o tñ inde colligit
aliquo dicta: nos. n. ut diximus in nã creata,
& creabili nullam reperiri subiam, cui tamquam
radice et partiali, s^o physica, s^o morale illa entia
vni ordini debent: in pposito. n. exemplo de
Christo domino, neque unis, neque humanita est

radix, & physica, & morali, illius accium. Et ita
 intelligenda uidentur Christi Domini uerba | Nemo
 potest uenire ad me, nisi Pater meus traxerit eum |
 i. nulla substantia creata, & creabili, potest ex uirtute
 propria, & physica, & morali gratiam uocationis,
 & sanctificantem comparare, si a deo ex pecu-
 liari beneuolentia, & physice adiutus, & per
 intimam cum ipso iunctionem morali dignifica-
 tur. Unde cum physicam auxiliam sit ipsa colla-
 tio gratia adiuantis, nihil antecedit physice,
 & morali exigens collationem gratia adiuantis,
 siue ipsam gratiam: aliter dignificatio p inti-
 mam iunctionem antecedit gratiam sanctifica-
 tem, & id iam in toto supposito antecedit aliqui
 morali exigens gratiam sanctificantem: id eni
 si est aliqua substantia, & natura creata, & ipse deus u-
 nitus nature create in ordine aut ad deum ni-
 hil dici potest gratia, quia non dominatur illi, &
 retribuit ei? Sicut nihil in illius dici potest in-
 fermate, ut dictum est sec. prudente. Sed de legi-
 cabi, i. i. species in natura creata, & creabili non est ulla
 radix physica, & morali accium diuini ordinis, quod
 est in sententia nostra & tenet.

2^m igitur futurum est: quod accia ordinis di-
 uini eis tendunt, ut nos faciant simile,
 deo, ut deus est. s. pene, diuinam naturam & illud 2°.
 Petri 1° | Ut efficiamini diuinae sorte, nature, uirtutis
 aut dei, ut deus est, consistit in eo, quod uideamus
 eum sicuti est & illud. i. Joanni, 3° | Similes ei
 erimus, quoniam uidebimus eum, sicuti est? | species
 epia